

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

100. szám.

Pest, július 10. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házban, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetetik.

A mit egyszer sejtettünk meg történt.

A ministerium a trón beszédre adandó választ zárt Comitével akarja készíttetni.

Ha jól vagyunk értesülve az oppositio holnap indítványozandja hogy a ház maga alakuljon át Comitétévé.

A kormány át akar csuszanni... Ők azt akarják hogy zárt választmány előtt igazolják magukat, hogy ott mint valami bizalmas körben adják elő politikájukat, hogy aztán a jelenlevőket különböző uton módon lekenyerezessék.

A ministerium effelekhez folyamodik... mert bizonyosan tudja, hogy a haza ügyeinek minden ága a legiszonyatosabban nyomoru helyzetben van,

A ministerium az ország előtt elakarja titkolni gyengeségünket.

És miért?

Ne hogy ellenségeink meg tudják, hogy mint a nagyidai cigányoknak nincs puskaporunk.

Ez gyermekes gondolat. Olyan mint a strucz ki ha üzőbe vetetik fejét a homokba dugja, s azt hiszi hogy nem látatik.

Bizony pedig nagyon jól tudják azt ellenségeink mennyire készülenenül állunk. Különb, hogy merne minket egy marok nép megtámadni?

Nap fényre a betegséggel. Tudja az egész ország mi bajunk, s lássunk ulána az orvosláshoz.

Különb...

Különb, ha egy zárt commissió fog itt mindent elvégezni, s ezen commissió az adatokból azt látja, hogy a haza veszedelemben van, a már egyszer rászédett nép azt fogja mondani.

Komám uram, megint bolond beszéd ez: csak olyan ostoba hír mint a millyent mindennap halunk. —

A mai ülésben Nyári Pál felszólítja a házat hogy válaszanak elnököket, s jegyzőket.

Patai József interpellatiót intézett a ministerhez: Ha valjon igaz e, hogy a rácz rabló csoporttal fegyver nyugvás kötetett, ha ezen fegyver nyugvás a ministerium tudával kötetett e, és valjon ha e fegyver nyugvás nem azért kötetett, mert Hrabovszki general a ministerium rendeleteinek nem engedelmeskedik.

Ezen ezen első parlamentaris interpellatio nagy figyelemet gerjesztett.

A szószékre Szemere Bertalan lépett fel, s azt mondta: hogy míg a ház elnökeit meg nem választja addig nem szól. És nem is szólott többet egy kukkot sem az eszemadta kis barnája.

Már az igaz, hogy a ministerium az országgyűlés végén nagy koszorut kaphat.

De úgy van az ha a kormánytól a haza nem kíván többet, minthogy a törvényeket és szabályokat tartsa meg.

Egy nagy ember egykor azt mondta. — Megsértettem a törvényt de a hazát megmentettem.

Szemere Bertalan fültőlvaló fájára ezt az építáriumot fogják írni.

Elvesztettem a hazát de a szabályokat meg nem sértettem.

Ki tudná megmondani miben találunk fel a világ legnagyobb contrastját.

Nézzünk körül: egy részről hazánk szomorú helyzete tünik fel előttünk, más részről a képviselők háza.

Ez a világ legnagyobb contrastja. Kivül nyílt veszedelem, az ország existenciája a legkomolyabban compromittálva, s ott benn a teremben eredménytelen vármegyegyűlés, valóságos hus limitatio.

Soha senki nem gondolta volna, hogy akkor midőn a haza megmentésére rögtönében összehívott nemzeti gyűlés együtt fog lenni, julius másodikatól tizedikeig semmi se történjék.

Fő ok természetesen a ministerek, mert ezen méltóságos seigneuria legkevésbé sem megy előre jó példával.

A ministerek az ülések alatt, borzasztóan unják magokat.

Nevegetnek jobbra balra a világ legirtózhatóbb ph'egmájával, leteszik könyöküket az asztalra, kinyújtják lábukat, s törölgetik homlokaikat.

Ha valami vita itt ott felmerül, arra nézve olly közönyösek, hogy az idegen őket okvetlenül idegeneknek fogná tartani, kik nyelvüket sem értik.

Az alsó házat úgy lehet képzelni mint valami vén gyermekekből álló iskolát, hol azonban a régi jó Palóczi, ezen rokkant précektor hasztalan igyekszik a csendességet feltani.

Nem lehet ezt a népet kordában tartani.

A belügyminister? Ennek egy valamin kívül semmi sem kell.

Ezen egy valami pedig az, hogy ő belügysege akkor bo'dog, akkor megelégedett, akkor örömtől elragadtatott, ha észre veszi, hogy a zsíros galléru táblabírák őt, mint igen udvarias elegans és finom arszlánt bámulják.

És akár hova legyünk, nem is akad ott a kamara beljében egy valami kedvesebb mulatság mint ezen lionministert figyelemmel kíséreni.

Szemere mindig nevet. Van oka rá vagy nincs Felelnek-e vissza azok, kiket elbájolni akar vagy nem. Az neki mindegy.

Szemere előtt a képviselők kara egy csinos hölgykoszoru. Szemere a követek előtt folytonosan az aimablet akarja játszani.

A gözü gondolta volna, hogy épen Miskolczról kapjuk az illyen könnyű legényeket.

Battyányiról közönségesen azt hiszik, hogy a kamarákban nem igen szándékozik nagy szerepet vinni.

Hanem annál többet akar tenni insprucki utjaiban. —

Mert hiába nálunk még az inspruki-bucsu politicája uralkodik.

Nálunk a ki nem gróf még nem is lehetne első minister, mert némelly ministerialis egyének szerint egy nem mágnást Sophia hercegnő el sem fogadhatna.

Hej pedig ha az lesz első minister, kire gondolunk, majd meglátjuk kinek lesz előbb szüksége — arra, hogy egymást meglátogassák. Azon első minister látogassa meg ő főhercegnő-égét, vagy Sophia a magyar nemzet első hivatalnokát.

Klauzálnak a kamarában még nem hallottuk hangját. A vidékiek meg nem tudják róla bassusban szokot e beszélni vagy tenorban.

Ugyan ezt mondhatjuk Eötvösről is.

Széchenyi? Ez még most is a régi. Csak hogy zsákjai megszaporodtak.

Egy némellyek kedviért kik Israe'ben járatanok, meg kell jegyeznünk, hogy Széchenyinek

annyi zsákja van, a hány féle ügyben részt szokott venni.

Az igen felséges látvány lehet ezen tarizsnyákat a gróf ur szobájában egymás mellé a fa ra felakasztva látni.

Fekete, fehér, sárga, vörös minden kigondolható színűek. Lánchíd, lóverseny, kasino, kereskedelmi társaság, vármegye, város, tiszta szabályozás, dunai vaskapu, gőzhajó társaság, henger malom, sétány.... üdvlelde.

Mindezen intézeteknek Széchenyi egy különös zsákot tart.

Az országgyűlés e zsákok számát egygyel újra megszorította. Az új zsák vörös bársony.

Ennyi ujságot mondhatunk a közlekedési ministerről, a parlament megnyitása után a nyolczadik napon.

És midőn mindezeket a vidéki olvasó hallja, csodálkozva fog felkiáltani.

Bolonddá tesz minket a ministerium?

A haza veszedelmének kikiáltása csak vármegye protocolomi sallang . .

Nem volna az több mint például midőn Biharban a vármegye Tiszával a főorvos kinevezéséről czivakodva, a liberalisok akkor is azt mondták: A haza veszedelemben van.

Egy ló halálában össze csődített országgyűlés alakja ez mi itt nekünk festetik?

A hazáját szerető magyar így fog beszélni.

De hát nincsenek pártok, kik sürgetnék a munkálatokat? Nincsenek kik zászlót mernének ragadni, s azt néhány pad elébe kitűzni?

Hol van az ifju radical párt?

Nyájas olvasó: Csep, és tenger.

Emberi kéz... s egy gőz erőre készült iszonytató nagyságu gép.

A ministeriumnak többsége van. Hanem azt a többséget senki sem irigyli neki. Ám bírja, míg a sor a vitákra kerül, bírja addig míg rossz politikájoknak megteremnek gyümölcsei, mellynek fanyar ízétől majd csak meg gondolja magát a táblabirópárt.

A ministerialis párt már organisálva van. Organisálva és pedig amugy francziásan, a midőn már megvannak kinekkinek saját kilátásai.

A conferencián egy kézzorítás, és sokat jelentő pillanat . . . és a boldog követnek eszibe jö: hogy itt vagy ott van egy üres hely, itt vagy ott nem sokára meghal egy öreg tisztviselő.

És tudja e az olvasó hogy a ministerialis párt összealakítása körül ki az, ki legkitünőbb érdemekkel dicsekedhetik?

Kovács Lajos.

Ezt a fiatal legényt úgy képzelje az olvasó mint ki papir kezében, s szájában plajbászt szopogatva, kerülgett elől hátul s az ártatlan követeket beprotocolisálja.

Tamquam Leo rugiens circuit quaerens quem devoret.

Mint ordító oroslán jár és kél nézve kit nyeljen el.

Bizony pedig Kovács Lajost különb gyerekek hittük mint hogy illy political Chiffinch szerepét képes legyen elválni.

Kovács Lajos olyan ember fog lenni ki ha ministeri combinatio lesz mindig szóba fog jönni, de azért soha sem jut be. Illyen embereket többet ismerünk a franczia kamrából. Többnyire olly-

nok kik mint eszközök magokat egy némelly nagyok által használtatni engedik. A közönség rólok azt hiszi: hogy a mit tesznek önállóan teszik, s azért valami nagyot gondolnak rólok. Így jönnek ők aztán a ministeri krisisek alatt szóba. Azonban miután a jobban értesültek körében a dolgokat közelebről ismerik, szinte így maradnak ki mindig onnan . . .

Kovács Lajos maga is jól tudja ezt. De mi az ördögöt tegyen ha attól a Széchenyitől annyira meg van boszorkányozva.

Jó szerencsét a vén ekspektans szerepére, drága Kovács Lajos.

Ön Pártjának pedig, mellyet ön plajbászszal össze szerzet kívánjuk, hogy minél előbb hordja szét a jégeső.

Pest, jul. 6. 1848.

Nincs pénz! — nincsenek löszereink!! —

E panaszhangok már annyira saturálták a levegőt, hogy várjunk csak polgártársak! a jó időtől, mert istenemre! maholnap ollyan bibliai manászejtü pénz, meg löszer eső boritandja el honunk minden zugát!

Dehogy nincs pénz! dehogy nincsenek löszereink!!

Mindkettőt egy egy ténnyel világositandom. Ismerek egy halottaiból feltámadt embert, a kinek horgán nem kevesb, mint egyszerre háromféle fizetéses hivatal viczkádozik.

A közbeszéd csak két nyeregről emlékezik, három épen hallatlan dolog egy ülethez! Holott ez ugy van. Illy esetet pedig többféle kiadásban lehetne felhordanunk.

Bizony igaz az: kinek Krisztus barátja, stb.

Az illy olygarchai zsebbe szivárgó kiadások teremik aztán a financialis deficiteket, s idézik a közszükségszülte közpanaszokat elő.

Nagy hirben állani; három tölgyet fejni ezen a bibliai sovány tehénhez hasonló szegény hazában; közszükségeire semmit sem áldozni, magány körének pedig zsarnoka lenni: ez ám a tettekben nyilvánuló igaz hazafiság.

A régi romaiak a hazafiságot egészen más szempontból fogták fel:

„Ök — mint Valerius mondja — inkább szegények akartak lenni a gazdag hazában mint hivataloskodásból gyűjtött pénzzel birni — a szükkölködő társaságban.“

Hazájokat nem nyereségből, hanem tiszta hazafiu szeretetből szolgálták. — Ezt mindig tettekben nyilváníták, és nem nyom nélkül elhaló sujtásos szónoklatok ösvényébe, vagy az ivek száma által, nagygyá izmosult könyvek holt betűibe temeték.

Nemzeti nagyságukat nem pompás, aranyos öltözetekben, és még paszomántosb legények tartásában keresték (mint azt ad acta tett aristocratának torán tegnap látók) hanem szivökben szent talizmánként hordák azt, mert midőn áldozni kellett, a nagylelkűséget mindenkor kitüntették.

Ezek Róma fiainak (ezek egy nem álhazafi) jellemvonásai. Ök illynemű tényekben keresték a honfi dicsőség hirnevét.

Nálunk — megszámlálható kivételekkel — elég, egy minden talpraesett ropogós constructiot megéljenző publicumnak tapsvihara.

De a vihar elvonul. A láthatár megtisztul. És látni fogjátok őket meztelenségökben.

Szoritkozunk csak a legnélkülözhetlenebb kiadásokra. Ne állítsunk új bureaucraticus rendszert föl. A hivatalokra állítsunk olly egyéneket (vagy humillime veniam rogo, állítsanak az illetők) kik állomásukat nem gazdagodási forrásnak tekintik.

Fejtsük le ama gazdag arany készületeket, és engedjük e holt tőkéket az élénk forgalmu capitalisok feltámadásában részesülniök, mint hajdan József a 11 apostolt: ite ad universum orbem stb. s lesz még több pénzünk.

Ki azt meri állítani, hogy löporunk nincs: annak keztyüt lábához.

Hát ugyan a tegnapi ágyuztatással nem lehetett volna e a horvát dictatort fészkeivel együtt összezuzatni, s a borzot lyukából kifüstolni.

Osztán nincs löporunk! dehogy nincs!!

Ad vocem dictator: — Valjon népgyűlésünk eloszlik-e mielőtt elleneink — mint hajdan a „te deum“ — szó austriaikat — meglepnének?

Nem háromlábú jósszékről akarok szólni; de ha a — most hazánk, s a magyar honfiak becsületének megmentésére rögtön teendők korszakában is dögleletes ragályként uralgó szónoklat; düh, és az azt átlengő variatioi szellemből a jövendő titkaira következtetni: bizony bizony mondom nektek! — bár mennyit mozogjon is a sajtó — ha haza nem lódultok uraim! és boldogot boldogtalant mozgásba nem hoztok: olly nyom nélkül seprend el minket a mindenfelől dühöngő felbőszült elemek vad orcánja, mint a homokba rajzolt betűket a puszták szele.

Ugyan ki lehetne barátunk, ha mi magunk ellenei vagyunk?

Időnk homokjai számítvák. Ha egyszer lepörögtek, semmi hatalom többé fel nem önt garatunkra.

Azért az istenért végezzetek! oszlojatok szét. Akarjatok, de erősen akarjatok, s pár hét alatt a hatalmas magyar hadnak csak hírére is meghunyászkodnak elleneink. — Si vis pacem: para bellum! — Csiki.

Nevelési ministerhez.

Polgárminister!

Az érsekújvári s miskolci képezdei tanárságrai pályázat helyének Pozsonyba és Kassára hirdetett kitézését a legczélszerűbb ellenének látja mindenki. Vagy talán nem akarja, hogy a szegény, de tudományokban miveltség és nevelésben sok gazdagoknál előbb álló, de az uti költségeket 30, 40, pengővel fedezni nem képes egyének is pályázhassanak? Hígye meg polgárminister: miként a szegény legény ezerszer alkalmasabb a tanítói pályára. Ne akarja tehát az ilyeneket a pályázattól elmozdítani, és tegye a pályázatot át Pestre, a hon szivébe hol ők tanítva és nevelve képezték magokat tanítókká, hol az intelligentiának széke van. Lássá ön polgárminister nekünk lehetetlen, vagy legalább a legnagyobb megerőltetésünkbe kerülne a hon egyik széléről a másikká utazgatni

több pályázni kívánók nevében: Szegény Antal.

Pest, jul. 10.

Helyzetünk perczről perczre bonyolodottabb. Jelenünk sötét chaosz; jövőnk kétségbeesett.

Annál jobb.... a közönbőség, csökönőség és létlenség kora, ha még élni valók vagyunk, annál előbb lejárand.

Hasonlítunk azon emberhez, kinek a víz ajkáig ér, — s ha még sem mozdul, a gyilkos habok, feje felett csapnak össze.

Kívül, belől ellenség, és árulók serege vett körül. Az önfentartás órája bekövetkezett.

Nézzetek Oroszországra, s a római sánczok felé. — Olvassátok a Kolovrát ezredesről tudósítást; . . . s kérdjétek meg a hadügyministert, mi történik a „Mészáros“ nevű hadi hajó készítésével? —

Olvassátok meg a legközelebbi Allgemeinem a Magyarországon lévő katonaságnak, Olaszországban fekvő társaikhoz írt cikkét? melyről legközelebb szólандunk.

Tudjátok e, miről álmodoznak a bécsiek? . . . hogy még Bécsnek, olly fővárosnak kell lennie, millyen még nem volt soha, és hogy a magyar pénz és hadügyministeriumot még egykor birni fogják.

Tudjátok e, hogy Németország meghasonlásban van? mert a demócrata párt elégtelen a főkormányzó választásával, a másik párt pedig a főkormányzó Bécsben lakásával.

Tudjátok e, hogy egy dakó- római republicát terveznek, és pedig az orosz megegyezésével, mellynek határa a régi Dácia határáként, a Tiszaig terjedne?!

Tudjátok e, hogy Austria nem retteg az orosz befolyástól, sőt vele nagyon sympathiroz.

Mire vezetnek ezek?... Auszriának az orosz protectoratusa alatt is, buknia kell. — A német nép egy elkorhadt redves vén fa, melly se gyümölcsöt, se árnyékot nem adhat, s melly rövid ideig élő fattyunövést hajthat ugyan, — de ezzel csak vesztét sietteti . . .

És ha Austria, mint egy összeroncsolt hajó süllyedni fog, bennünket, ha sajkánkat tőle ideje korán el nem oldottuk, vagy eltemet, vagy ha sajkánk kötele magától elszakadna is, közel az elsüllyedésig megingat . . .

A phrásisok kora letünvén, a jog, cselekvés és önfentartás foglalta el.

Nem csak üres, de törvényellenes phrásisok a Kossuth hirlapjában ezek: „köztünk és Austria közt a practica sanctio kapcsa áll“ és „támadó és védő szövetségre léptünk Auszriával“ . . .

A haza, törvény és igazság irányában, semmi tekintélyt nem ismernek. Mert

Azon phrásisokat a törvényből alaposan be nem fogja bizonyíthatni. Ám kísérje meg, kinek tetszik, elvárjuk.

De ha eme világos törvényeink nem lennének is, — volt, midőn az önfentartás órája bekövetkezett, és a „lenni vagy nem lenni“ kérdés eldöntése szükségeltetik; ugyan tehet-e a nemzet mást, mint magát függetlennek nyilatkoztatni, hogy életét megmenthesse.

Hát mit használunk mi Auszriának azzal, ha magunkat romjai alá engedjük temettetni? . . . ha csak nem azt, hogy nyugodtabban, és kényel-

mesebben szendereggesse rajtunk örök álmait!!.

Mit szólunk azon nemzet eljárásához, melly törvényes királyát, ki a nemzet szabadságát védelezteté, solenniter elkergeti.

Az illy tettet nagyba megbámuljuk, s hogy magunkat az illy nemzettel némi egyensúlyba tethessük, fenynyen dicsekszünk eleink nagy tetteivel, magunk pedig olyak vagyunk Fáy Andrásné mint a krumpli, mellynek java a földben van, és csak haszontalan száraival játszik a szellő.

Nem birunk törvény mellett sem megbarátkozni azon elvvel, hogy mi Auszriától függetlenek vagyunk.

A trónbeszéd által felhivattunk pénz és hadügyministeriumunkról intézkedni.

Itt az idő, mellyben ki kell mondanunk függésünket vagy függetlenségünket, s ha ezen alkalmat elszakasztottuk, függésünket örök gyalázatunkra és vesztünkre mi magunk törvényesítettük.

Fel hát nemzet képviselői! ébredjétek... törüljétek el istenért az 1848. 3, 8- és 13-dik §st, legyünk függetlenek, s mutassuk meg a világnak, hogy a magyar nem egy rongyos saru, mellyet német bőrrel kellett megfajlítani, elvégre is egy más barbar nemzet tapossa szét.

Várady Antal.

Mimosák.

— A sèrviták udvara ostromállapotban van. A h. Eszterházi által ajándékozott álguk félelmetesen vannak felállítva védelmére azon roppant szemétdombnak, melly az udvar hátulsó részében olly édes nyugalommal hever. Némellyek ezen állapot okát abból magyarázzák ki, hogy, a ministerium okulva az ellopott katonasági — posztó és táskahistorián, az érintett szemétdombnak hasonmódni elikkasztása megakadályozására élt ezen elővigyázattal. Mások ellenben azt hiszik, hogy d. Bene egyetemi tanár kérte fel a ministeriumot ezen ablakai alatti illatos kert megőrzésére, mint melly tudományos vizsgálódásainak mind zoologiai mind botanicai tekintetben bő anyagot nyújt:

— Biztos kutfőből irhatjuk, hogy a pesti hölgyek egy sturmpetitívóval szándokszanak a nemzeti gyűlésbe törni. Kivánatok nem más, mint — politicai jogokbani résztvehetés, választási és választhatási jog. Reménylhet, hogy miután a házban olly kevesen vagynak, kik beszélni szeretnek a kivánatok ohne weiters meg fog adatni; mi annál kívánatosak volna, mert némelly képviselő polgártársak előtt a legnagyobb argumentum — nőjeink véleménye szokott lenni. Mi egyébiránt a tisztelt hölgy-clubbot a felső ház rendezésénél kívánók tekintetbe vétetni. Mily felséges dolog lenne a primás mellett X grófnét látni s egymást térítgetni, vagy hallani a tisztelt Z. tagtársnőt, ki az egri érseket capacitálja, hogy a coelibatus eltörlésében megegyezzen, s — házassodjék meg. Éljen a nők emancipatiója!

— A felsőház üléseiben „um sich zu zerstreien“ (mi nem sokára a szó teljes értelmében fog bekövetkezni) éljenezni is szoktak olykoron.

Ez történt az első ülésben is a bihari foispán ösmeretes, „gondolkodás ébresztésre“ — intézett felszólalására. Mint halljuk ez éljenezés nem sokára zongorára alkalmazva fog megjelenni. Egy jeles hangszerző ugyan is — ki az ülésben jelen volt magát rendkívül szerencsésnek vallja, hogy hallható e roppant tragicomediai hatású éljenezést, mellyben a megdöbbenés, a leveretés, a hitetlenség, a dacz, gög, sarcasmus és bonhomie, s más illy nemes indulatok vegyülete olly ritka mesterséggel volt kinyomva — a roppant hatású mű kidolgozásán foglalkozik, s az ülésben jelen volt főrendi tagokat egyenként keresi fel, hogy a különböző éljenek sajátságát így annál hübben portrairozhasa vagy is lekottázhasa.

Csernátoni.

Julius 8. 1848.

Minden lap elmondá, minden ember megérté, hogy hazánk e' részes helyzetében pénz és katona az, mi rajtunk segíthet. Én is azt mondom.

De hogy a pénz és katona megszavazása által már meg volna téve az, minek teljesítése által a nemzetgyűlés e hazát megmenthetné, ezt kereken tagadom.

A pénz és katona magában semmi, csak használata által válik valamivé, ezen használat tehát a földolog.

Hogyan, mire, s mikénti használata s kiállítására éppen ugy főkérdés, mint a megszavazása.

S most azt kérdem a képviselőktől, meggondolták e mit cselekesznek?

Ismerik e hazánk jelen állását?

Megmentik e a pénz és katona pusztá megszavazása által?

A trónbeszédben kimondatott, hogy hazánkat vész környezi, de ezt mi már rég tudtuk, akkor is, midőn még hivatalosan egyszer sem jelentett be a nemzetnek.

Tudtuk már akkor is, midőn Zágrábban Jelačić csak egy kis dühöngő fiatal csoport közepette mint lázító és pártütő fellépett hazánk ellen, midőn ott ezen dühöngő csoport a becsület magyarokat s magyarszívű testvéreinket üldözni kezdé . . .

Ekkor is volt pénz és katona. Én legalább hiszem, hogy ennyi pénz és katona volt, miszerint e lázadó csoportot azonnal el lehetett volna nyomni.

Ezt a Pesti hirlap conservatív szelleme is belátta homályos szemüvegén keresztül . . .

Volt tehát pénz és katona — s miért nem használták?

Én nem tudom? Tudják e a képviselők?

De még többet mondom.

Ugy látszik az egész dologból, egyezkedésre hajlandók volnának némellyek, hogy kik ezek, azt az olvasóra bízom.

Tudják-e hát a képviselők, mire fogják tulajdonképen a katonát 200ezeret használni, mert ezt ugy hiszem csak lehet és kell tudni a nemzetgyűlésnek.

Továbbá, az önkénytesek kiállításánál láttuk a kiállítás módját... Többet nem szólok.

Mit gondol a képviselő testület, hány év leend.

szükséges e szerint 200ezer fegyveres ember kiállításához?

Ha tehát szükségünk van ennyi fegyveres erőre, s tudjuk is, hogy miért van szükségünk reá, akkor bizony ki nem elégíthet azon kérés. m'sz rint az majd tudja isten mikor s mi módon leent kiállitva, s tudja isten miképp s mire leend használva.

A kiállításról s használatáról azonban jövő alkalommal.

Herczeg.

Keresztyn szerkeztő!

Atyánfia az urban!

És elvégzé az isten hetedik napon, az ő csinálmányát, melyet alkotott vala; És megnyugodék hetedik napon minden csinálmánytól melytől véghez vitt vala. Gen. 2.

A hetedik napon a te uradnak istenednek szombatja vagy, ne légy azon semmi dolgot te, és a fiad, és a leányod, a szolgálád és a szolgálód, a barmod és a jövevény ki a te kapudon belől vagy. Ex. 20. 20.

És az országnak az ő alyái bár nem említettnek is vala az ur törvényében meg tartják vala az urnak rendeletét, és minek előtte munkához kezdének, megnyugodának vala.

Pihenetek, vasárnapuk van és mondván vala.

Ma nem dolgozunk, mert tegnap sem dolgozánk, ma sem dolgozunk mert vasárnapja van az urnak, holnap sem dolgozunk mert blau montagunk van nekünk, és holnapután pihenünk és gyógyulunk mert a munka elfárasztta vala.

És van nagy téllenség a pihenésnek közepe. —

És kimenének az oláfiák kertjébe Budára, a schváb hegyre az Auwinkelbe és évének rántott csütrkét ugorka salátával s jóllakva dicsőíték az urat a természet egyszerű templomában és pihenének vala.

És volt a dona körül egy pogány eretnek nép farizeusok és irástudatlanok és valának ellenségei a szűznáriás huszasos népnek.

És szerencséjükre a kapun kívül valának nem pihenének és megszentelték a munka által az urnak vasárnapját.

Nem verifikáltak de szövöttek.

Nem vasárnapoztak, de fegyverkeztek.

És eljövének és megverék a táblabírák fajzatát. —

És osztogatának kutyabőr helyett kancsukat. —

Aranyszájú János.

HIRDETÉSEK.

Kilián s társánál Pesten

a vácsi utcában Parhfrieder házban, épen most jelent meg és minden hiteles könyvtárban kapható:

A

Pecsovicsok

utolsó fortély.

8-rét füzve 20 kr. pp.

A „Marcius 15-ike“ című hirlap egyik számába hihetőleg tévedésből, egy ujdoncsig csuszott be, melyben az én feleségem mint II. Lola Montéz a császárfürdőbeni helytelenül magaviselete miatt korholtatik, sőt e lap azt is meri állítani, miként a fürdőből is utasították, mert a magyarokat barbaroknak nevezé. Ez megint a szabadságügyi visszaélések egyik példája. Egy szerkeztő, kinek egyébiránt különös érdeke lehetett, hogy ilyen eseményt politikai hirlapban közöl, alávaló hazugságoknak, miket alkalmasint egy felbőszült Maegára szájából hallott, tért enged lapjában, a nélkül, hogy meggondolná, milyen következményeket idézhetne ez elő. Hallja tehát, szerkeztő ur az igazságot.

Én, meg feleségem másod ízben a fürdő épületébe érkezvén, de a goromba szolgáló, önkényességem miatt türelmet vesztvén a fürdő irodájába mentünk a tettes bérlő asszonyságnál a szolgát illetlen bánásmódja miatt bevádolandók. S im ezen bérlőné, ki — tudja az ég, micsoda konyhában tanulta az illedelem szabályait, furiaként nekünk rohant, és sértő, lealázó szavakat intézett feleségemhez, sőt, midőn ez valamit visszonozni akart, a bérlőné, hihetőleg a verésekhez szoktatva, kezét emelt, és feleségemet kezének egy csapása által megszenyíteni akarta, mit valóban tett volna is, ha én karját az enyimmal fel nem tartóztatam.

A sértő és czivakodó rész tehát nem a feleségem, kinek nem is volt napernyő kezében és következésképp azt a „Marcius 15-ike“ állítása szerint nem emelhettem. — Azon nevek pedig (mint: Athleta stb.) csak sajnos mosolyt idéznek ajkaimra, és ha tudta volna e lap ujdondásza, hogy én büszke vagyok művészetemre, kimélhetne volna ezen rám nézve csak hízogó megjegyzéseket. — Mi pedig legfőbb indignatiómat gerjeszté, az azon a légből kapott alávaló hazugság, miként mi a fürdőből kiutasítottunk mert a magyarokat barbaroknak nevezők.

E gondolat, engem, a nyilvánosság emberét, egy egész nemzet színe előtt illy vakmerő, égbekiáltó hazugság által gyanusítani, csak egy oly nő fejében támadhatott ki az által bosszúvágyát kielégíteni vélte. Én és földieim a tyroliaiak mindig a leghőbb rokonszenvet tápláltuk keblünkben a magyar nemzet iránt, és én azt állítom, hogy egy illyen asszony, ki olly gonosz csínyekre veteledhetett, nem magyar, és ah az, nem méltó, hogy Magyarhont hazáának nevezze. Mi pedig önkényesen távoztunk a fürdő nézetből, hol az idegen egy illyen bérlőné goromba-ágának ki van téve, ki azon fenyegetésemre, hogy az egész dolgot a hirlapokban nyilvánítandom, egy hazug tudósítással megelbőzött, és kinek további választait csak megvetéssel fogom visszautasítani.

Rappo Károly Innsbruckból
athlétikai művész.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.	
„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.	
„ „ személyvonat délután 2 óra.	
Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.	
„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.	
„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.	
Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.	
„ „ délután 2 óra 30 „	
„ „ „ 5 „ 30 „	
Váczról Pest felé reggel 8 órakor	
„ „ délután 4 „	
„ „ „ 7 „	
A magyar központi vasut igazgatósága által.	

Megjelenik e lap MINDEN ESTE Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder ház.